NÁŠ DOMOV

INFORMAČNÍ ČTVRTLETNÍK 1/2015

DOMOV ČUJKOVOVA, OSTRAVA-ZÁBŘEH,
PŘÍSPĚVKOVÁ ORGANIZACE

Vánoční kouzlení

V pondělí 15. 12. 2014 v 15:00 hodin k nám zavítal se svým představením kouzelník Ondřej Sládek. Kouzelník Ondřej Sládek je mistrem České republiky v moderní magii a nejlepším manipulátorem České republiky. Je vítězem řady českých i mezinárodních kouzelnických soutěží a festivalů.

Nejprve bylo poutavé vystoupení pro všechny diváky v sále, kde kouzelník předvedl své umění. Předvedl karetní triky, ukázal kouzlení s provazem, šátkem a nakonec levitaci stolečku. Poté o malé přestávce všichni v sále vytvořili 4 malé skupinky diváků, aby byla vidět menší kouzla, která kouzelník předváděl, tzv. mikromagii. Všichni jeho vystoupení pečlivě sledovali, ale tajemství jeho kouzel neodhalili.

-AD-

VZPOMÍNÁNÍ NA VÁNOČNÍ OBDOBÍ

K vánočním tradicím našeho domova patří pečení vánočního cukroví. Přinášíme několik fotografií k připomenutí voňavých dnů…

Vánoční výzdoba domova

Jako každý rok, výzdoba na jednotlivých úsecích domova byla nápaditá a potěšila nejen uživatele a zaměstnance, ale také návštěvy. Byla radost procházet každým úsekem. Na úseku 1A jsme postavili cihlový krb. I když stavební úpravy mají svoje postupy a ohlašovací povinnost, tento krb je nepotřeboval. Napadlo mě, že kromě tradičních ozdob vyzdobíme úsek krbem, protože je symbolem posezení v teple domova. Na výrobě krbu se podílela Mirka Lyčková s praktikantkou. K výrobě byly použity vhodné krabice, ostatní materiál jsem přinesla, takže takové „co dům dal“.

-RG-

VÁNOČNÍ KLUB O ŠTĚDRÉM DNI

Dopoledne o Štědrém dni roku 2014 bylo v Domově Čujkovova slavnostně rušno. Paní ředitelka Magda Mertová spolu s vedoucí útvaru sociálně zdravotní péče Karin Pavinskou a vedoucí úseku sociální péče Sylvií Boruňovou, přály všem uživatelům domova k nastávajícím svátkům a předávaly vánoční přání. Popřát pěkné Vánoce a nový rok uživatelům i kolegyním přišly také vedoucí jednotlivých úseků.

Ve velkém sále byl pro uživatele, kteří měli zájem strávit společně s ostatními chvíle Štědrého dne, připraven volnočasovými a sociálními pracovnicemi program v duchu vánočních tradic, filmů a filmových pohádek, koled a štědrovečerních zvyků. Uživatelé se dozvěděli zajímavosti z historie Vánoc, zazpívali si společně koledy, připomněli si původ štědrovečerních zvyků, vyzkoušeli si rozkrojit jablíčko a přesvědčit se, jak se jim bude dařit v následujícím roce. Prověřili si svou paměť, pohotovost a znalosti při vyplňování křížovky a kvízů s vánoční tématikou. Nejbystřejší byli odměněni zajímavými dárky. Na závěr si všichni vyslechli příběh Betlémská hvězda z knihy „Betlémská hvězda a jiné povídky“, kterou sestavila Markéta Hejná a vložila do ní vánoční příběhy několika autorů z různých koutů světa naplněné kouzlem Vánoc. Samozřejmě nebylo opomenuto ani slavnostní pohoštění. Před zahájením vánočního klubu byl servírován punč připravený samotnou paní ředitelkou a domácí jablečný štrúdl. Vedení Domova Čujkovova v čele

s paní ředitelkou přišlo v průběhu dopoledního programu popřát také účastníkům vánočního klubu, kteří po jeho skončení vánočně naladěni odcházeli do svých pokojů nebo k rodinám a známým.

-ZP-

SILVESTROVSKÝ KLUB

Rok se s rokem sešel a uživatelé a zaměstnanci našeho domova se společně sešli ve velkém sále, aby se připravili na přivítání roku 2015. Pracovnice volnočasových aktivit všechny srdečně přivítaly, pro dobrou zábavu přidaly pěknou řádku silvestrovských vtipů, které se střídaly s písničkami a zpěvem. V sále bylo veselo, každý návštěvník dostal talířek s jednohubkami a sklenku sektu na přípitek. Paní ředitelka popřála všem uživatelům a zaměstnancům vše nejlepší. Děkujeme všem za hezký závěr roku 2014.

-BBe-

HARMONIKA PRO RADOST

Všichni známe pana Vlastislava Tyrlíka, který dochází do našeho domova již od prosince roku 2013. V loňském roce se s námi setkával nejméně 3x týdně, kdy rozdával radost zpěvem a hraním na harmoniku v odpoledních hodinách na jednotlivých úsecích. Kromě pravidelného hraní na těchto úsecích si pro nás našel čas i v sobotu, kdy nám pro radost zazpíval i na sobotních klubech seniorů. Častěji jsme se s ním setkávali také v letních měsících, kdy nám zpříjemnil chvíle na „Sešlostech“, které byly určené pro společné strávení času našich uživatelů s rodinnými příslušníky.

Že je pan Tyrlík opravdu „zapálený“ pro věc, tedy pro dobrovolné, nezištné návštěvy našich uživatelů, nám dokázal také v závěru roku, kdy pro nás natrénoval vánoční koledy, které zpíval nejen na jednotlivých úsecích, ale také ve velkém sále při rozsvícení vánočního stromu.

Pan Tyrlík během svého působení v našem domově navštívil celkem 116x úseky, 31x absolvoval hudební vystoupení ve velkém sále. Ze svého času nám věnoval více než 192 hodin, za což mu náleží obrovský obdiv, uznání a poděkování. Svými návštěvami vykouzlil úsměv na mnoha tvářích, rozezpíval lidi, kteří do té chvíle nezpívali, rozveselil ty, kteří byli smutní, dokázal smysluplně vyplnit čas těm, kteří to potřebovali. Na jeho návštěvy se těšíme úplně všichni. Svou oddaností se stal součástí nás všech.

Pane Vlastislave Tyrlíku – DĚKUJEME!

-SB-

ZIMNÍ BÁL

Bál se konal 20. 1. 2015 ve velkém sále. Tentokrát byl jiný než ty ostatní, protože nám ho připravily studentky Ostravské univerzity Veronika a Lenka, které v domově absolvovaly studijní praxi. Občerstvení bylo připraveno jako vždy pestré, čerstvé koláčky s různými náplněmi, zmrzlinové poháry s ovocem, nápoje dle chuti. Překvapením bylo vystoupení mažoretek a některým štěstěna přinesla i výhry v tobole. K tanci všem zahrál a zazpíval EvyBand.

PROJEKT „HBITÉ JEHLICE“

V loňském roce jsme v našem domově započali projekt s názvem „Hbité jehlice“. Cílem této akce bylo zhotovení nekonečné pletené šály. Zapojení v projektu bylo dobrovolné. Zúčastnili se ho jak zaměstnanci, tak uživatelé. Šlo o ukázku umu uživatelek a snahy zaměstnankyň podílet se s nimi na společném díle. A společné dílo se opravdu podařilo. Projekt byl ukončen koncem roku 2014. Celkem se ho zúčastnilo 25 pletařek, z toho 11 uživatelek a 14 zaměstnankyň. Společně se podařilo uplést šálu v délce 11m a 70 cm.

Setkání všech pletařek a slavnostní měření šály proběhlo 9. února 2015 ve velkém sále. Bohužel se nemohly zúčastnit všechny pletařky. Některým to nedovolilo pracovní vytížení, některým zdravotní stav. Při našem setkání jsme nejdříve změřily naše dokončené dílo, poté jsme se společně

vyfotografovaly a nakonec jsme se usadily ke kávičce a výborné buchtě, kterou nám za odměnu upekly kuchařky naší kuchyně. Takto společně stráveným odpolednem jsme ukončily loňský unikátní projekt.

-SB-

ZIMNÍ VYCHÁZKA

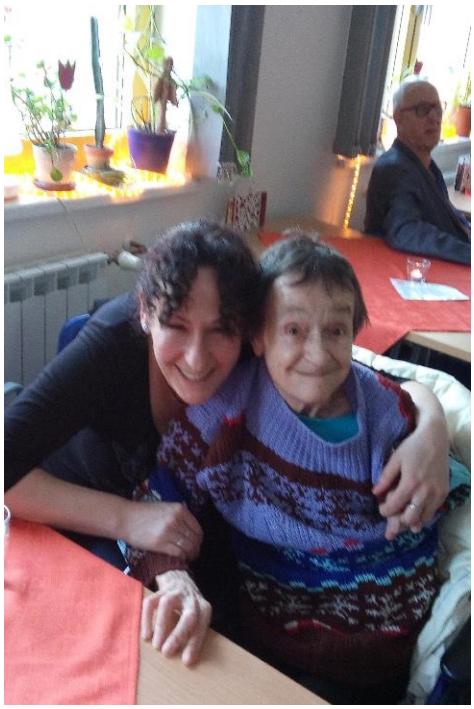

Ve čtvrtek 12. února jsme vyrazili na zimní vycházku. I když v tomto týdnu od pondělí značně chumelilo, nám ve čtvrtek přálo na počasí štěstí. Nesněžilo, chodníky byly průchodné a dokonce nám svítilo i sluníčko. Nejednalo se o dlouhou procházku, vydali jsme se pouze na okraj Bělského lesa. Hlavním cílem naší procházky byla návštěva G-centra, které se nachází kousek od našeho domova, na náměstí. Toto zařízení je určeno především pro seniory, provozovatelem je ostravská Charita. Lidé v něm najdou pestrou škálu služeb - od denního centra s celodenní péčí o dříve narozené, až po klubovny s internetem. Součástí je také rodičovské centrum pro maminky s dětmi a komerční část s cukrárnou a čajovnou.

My jsme si v tomto zařízení pochutnali na kávičce a palačinkách. Palačinky nám připravili ve dvou verzích- na sladko a na slano. Sladké palačinky byly naplněné čokoládovou nugetou a banánem, ty slané obsahovaly šunku, sýr a pórek osmažený na másle. Všichni jsme si moc pochutnali a strávili příjemné dopoledne mimo domov.

-SB-

SPORTOVNÍ HRY

Ve dnech 23. a 24. února 2015 se ve velkém sále konaly sportovní hry. Soutěžilo se v několika disciplínách - plechovky, rybičky, magnety, puzzle, pytlíky, klokan, zajíc a vajping. Jednou z nejnáročnějších disciplín byly pytlíky. Obsahovaly uvnitř pytlíku gumovou kuličku, která vždy po dopadu odskočila na úplně jiné číslo, než si každý přál. Po absolvování všech disciplín jsme netrpělivě čekali na výsledky. A kdo tedy vyhrál a odnesl si sladkou cenu? Z budovy A je umístění následující: na 1. místě se umístil pan Vodnák, na místě 2. paní Muchová a na místě 3. paní Malinovská.

Budova B má tyto vítěze: na 1. místě se umístila paní Junková, na místě 2. pan Václavík a na 3. místě paní Šubertová.

Vítězům gratulujeme a na závěr mi dovolte použít slova „moderátorky“ sportovních her Venduly: „Sportu nazdar! Zdar!“

-PJ-

NOVÁ KNIHOVNA

Naše domovská knihovna byla umístěna v přízemí budovy A v roce 1994. To znamená, že uživatelé domova již 21 let mají možnost výběru z nepřeberného množství knih, brožur či časopisů nejrůznějšího žánru. Z téměř 5 000 knih si určitě něco hezkého vyberou jak milovníci detektivek, cestopisů, poezie, přírodopisných knih, knih z oblasti sportu, autobiografií, tak i vášniví čtenáři „červené knihovny“. K mání je i různá vědecká či náboženská literatura.

Knihovna před rekonstrukcí

Od samého počátku se o chod knihovny obětavě starali pouze uživatelé našeho domova. Nejprve to byli manželé Karel a Drahomíra Martínkovi, posléze samotná paní Martínková.

Po paní Martínkové převzal na dlouhá léta „štafetu“ pan Jan Gomola, který neúnavně vylepšoval evidenci všech knih, třídil knihy podle druhů, prostě staral se o knihovnu po všech stránkách. Dnes je pan Gomola již v „knihovnickém“ důchodu a na jeho místo nastoupila paní Marie Matušková, která úspěšně pokračuje v tom, co bylo kdysi dávno započato.

Aby se všem návštěvníkům v knihovně líbilo, cítili se tam příjemně a rádi si chodili půjčovat knihy, rozhodlo vedení domova, že se vybavení celé knihovny musí obnovit, protože „zub času“ se podepsal na skříních i regálech, ve kterých bylo všechno pečlivě uloženo.

Začalo se od podlahy!

Takže v únoru to začalo: veškeré knihy se přeložily do beden a uložily ve skladu, staré skříně a regály se vyřadily, vyměnilo se osvětlení, celá místnost se nově vymalovala a položila nová podlahová krytina. Nakonec přišlo to nejdůležitější: nábytkářská firma přivezla zcela nový nábytek - praktické regály, do kterých byla radost všechny knihy ukládat.

Nyní, kdy je již vše na svém místě, je knihovna připravena na Vaši návštěvu. Tímto chceme všechny věrné čtenáře, ale i vás, kteří jste ještě do naší knihovny cestu nenašli, srdečně pozvat k návštěvě nově vybavené knihovny. Všichni jste vítáni.

-MM-

Slavnostní otevření knihovny

Tiruška

VZPOMÍNKY ZMIZELÉ V ČASE

V minulém čísle časopisu „Domov“ jsme se mohli začíst do příběhů našich uživatelů, které sepsali společně se sociálními pracovnicemi pro Ostravské muzeum, pro 3. ročník reminiscenční výstavy „Vzpomínky zmizelé v čase“. Výstavu pořádal Magistrát města Ostravy – odbor sociálních věcí, školství, sportu a volnočasových aktivit. V tomto vydání přinášíme další dva příběhy doplněné fotografiemi z rodinných alb.

Příběh první:

Paní Drahoslava se narodila v roce 1937 v Rychvaldě, ale celý život pak žila v Ostravě – Michálkovicích. Ráda vždy kreslila, rýsovala. Proto byla ráda, že mohla jít na průmyslovou školu stavební. Tam byla pouze dva roky, před absolutoriem musela z rodinných důvodů školu opustit.

Začala pracovat v OKD na podatelně, kde přijímala a odesílala poštu, prodávala stravenky. Ormikovala na ormiku papíry, to je v dnešní době tiskárna pro množení tisku. Ráda chodila do kina, alespoň dvakrát týdně byla v biografu.

V Nové huti, kde posléze pracovala, se seznámila s chlapcem, který se jmenoval Zdeněk a za 8 měsíců se stal jejím manželem. Byl o čtyři roky starší než paní Drahoslava. Manžel Zdeněk pocházel od Mladé Boleslavi. V 10 letech osiřel a byl vychováván v rodinách tet a strýců. Vyučil se v Mladé Boleslavi automechanikem. Za větším výdělkem přišel do Nové huti v Ostravě. Pak pracoval na šachtě v Karviné a 25 roků pracoval na šachtě Cingr. Žili spolu ve spokojeném a harmonickém manželství 53 roků. Narodily se jim dvě dcery. Starší dcera Zdenka zdědila po mamince talent na kreslení a malování, i když toto není její povolání. Mladší dcera Blanka se narodila po sedmi letech. S celou rodinou bydleli a žili v kolonii v Michálkovicích.

Paní Drahoslava prožila svůj život vedle manžela a dcer spokojeně, šťastně a plnohodnotně.

Od ledna roku 2010 žije v Domově Čujkovova, kde navštěvuje všemožné aktivity a také navštěvuje rodiny svých dcer, kde je vždy vítána. Paní Drahoslava se do projektu „Vzpomínejme, když pečujeme“ zapojila velice vstřícně a zapůjčila ochotně fotografie svých nejbližších, kdy společně jezdili na dovolenou po zemích českých i do zahraničí a jak nejlépe si užívali společný čas.

-MK-

Druhé vzpomínání:

S paní Takáčovou jsem se seznámila, když poprvé přijela do Domova Čujkovova a já jsem ji provázela, aby si domov prohlédla. Dnes paní Takáčová bydlí v domově více než tři roky. Zažily jsme společně několik výletů a loni návštěvu divadla Antonína Dvořáka. Divadlo měla a má ráda. Při našem povídání byly často vzpomínky spjaty právě s divadlem.

Když jsme se rozhodly vytvořit vzpomínkovou krabici, vznikl nápad polepit ji celou obrázky s divadelní tématikou. Domluvily jsme se na velikosti krabice a paní Takáčová požádala dcery, aby ji přinesly některé předměty a fotky, které má uloženy u dcery na půdě. Společně jsme vymýšlely, co do krabice může dát. U některých nápadů jsme se hodně zasmály. Na naše další setkání jsem již přišla s krabicí od bot, lepidlem a mnoha obrázky. Společně jsme obrázky vybraly a rozložily, který kam nalepíme. Během lepení jsme vzpomínaly a pak tyto krátké vzpomínky přenesly na papír. Paní Takáčová společně s dcerami vybrala do krabice vzpomínek její oblíbené fotografie, hrnek, zvonečky a krásný náhrdelník, který dostala k narození dcery.

Jako překvapení jsem vyrobila a připevnila do víka krabice sametovou oponu. Když paní Takáčová uviděla upravenou krabici, byla velmi spokojená.

Paní Takáčová prožila své dětství a mládí v Příboře. Do Ostravy jezdila na soutěže, byla sportovní gymnastka. Některé z diplomů jsme vybraly do krabice vzpomínek. S rodiči jezdívali do Ostravy do divadla a na nákupy. Vzpomíná na obchodní domy Ostravici, Horník. Měla ráda oblečení, které bylo kvalitní, šito v malých kolekcích, např. od Makyty Púchov, protože věděla, že hned tak druhou ženu ve stejných šatech nepotká.

Do divadla jezdila s rodiči. Vzpomněla si na veselou návštěvu Divadla Antonína Dvořáka v Ostravě (tenkrát ještě Divadla Zdeňka Nejedlého, přejmenováno bylo 5. 5. 1990). Na Silvestra jeli na představení „Hubička“, měla asi 13 a bratr 15 let. Byla tuhá zima, když začalo představení, bylo jasné, že celý soubor je nachlazený. Velkou zábavou bylo pro sourozence sledování, kdy některý z herců kýchne a zkazí svůj výstup. Dočkali se a ne jednou. Během představení se pochichtávali a užili si ho po svém.

Když se paní Takáčová vdala, žili s manželem u jejich rodičů v Příboře. Narodila se jim první dcera, a když jí byly tři měsíce,

přidělili manželovi z práce byt. Odstěhovali se do Ostravy. Rodiče to nesli těžce.

Paní Takáčová byla učitelkou v mateřské škole v Ostravě-Martinově. Po narození druhé dcery a ukončení mateřské pracovala ve školce na ulici J. Skupy, pak na ul. L. Podéště.

Paní Takáčová vzpomíná na příhodu, když byla v divadle se svou čtyřletou dcerkou na představení „Rusalka“. Očekávala, že dcerka celou dobu nevydrží klidně sedět, a tak si sedly v řadě na krajní sedadla, aby mohly v případě potřeby nerušeně odejít. Už během vyprávění se paní Takáčová směje a vidí „živě“ ten okamžik, kdy na jevišti vylézá vodník ze studny a v temném divadle se rozezní jeho hluboký hlas: „Běda! Běda! Ubohá Rusalko bledá, v nádheru světa zakletá! Běda!...“ Dcerka se lekla, začala hlasitě plakat a vzlykat, musely odejít na chodbu, ale nebyla k utišení. Paní Takáčová měla špatné svědomí, že tak dcerku vylekala, ale nakonec je to její oblíbená opera.

I s druhou dcerkou má zážitek s divadlem, tentokrát to bylo na mezinárodním hudebním festivalu Janáčkovy Hukvaldy

v amfiteátru hukvaldské obory na inscenaci opery Leoše Janáčka „Příhody lišky Bystroušky“. Protože byla dcerka malá, udivilo paní Takáčovou, s jakým zaujetí celou dobu sedí ani nedutá. A proč se nenudila? Dcerka seděla na kraji řady a viděla na boční stranu jeviště, kde si herci převlékali kostýmy a rychle zvládali přechody při jednotlivých dějstvích.

-DD-

OVEČKY, TICHÉ SYMBOLY BESKYDSKÝCH HOR

Neodmyslitelným symbolem Ostravy byly její vysoké pece a důlní věže. Neodmyslitelným symbolem Beskyd, hor, které Ostravu na jihu chrání, jsou ovečky. Ty jsou nejtiššími, nejskromnějšími a nejméně náročnými domácími zvířaty, které od dávna představovaly jeden z významných zdrojů obživy horalů. Tato skromná a hrdá zvířata, respektive jedno z plemen, dalo název i obyvatelům okolních kopců. Specifický typ ovcí, které byly v této oblasti chovány, byly označovány jako valašský dobytek, odtud tedy vzniklo označení Valaši.

V minulosti spásaly ovečky horské stráně od časného jara až do samého sněhu. Poté se za nimi zavřely dveře ovčírny, kde trpělivě čekaly na příchod dalšího roku a nového pokolení. Salaše byly zpravidla vysoko v horách a všichni hospodáři z vesnic si nechávali své ovečky přes léto pást. Život v těchto usedlostech byl zcela podřízen těmto hospodářským zvířatům. Počátek roku, který byl doprovázen sněhovými fujavicemi, se nesl ve znamení příchodu jehňátek, kterým se říkalo první poslíčkové jara. Úkolem každého hospodáře bylo pohlídat, aby si novopečená maminka svého potomka řádně očistila a aby se nový obyvatel beskydských kopců do dvou hodin po porodu napil prvního, nejsilnějšího mléka – mleziva.

V těchto tuhých zimách bylo zvykem nosit malé ovečky do chalupy, k peci. Úzkými chodníčky je pak hospodář, spolu s celou rodinou, nosíval v hlubokém sněhu ke snídani, obědu a večeři zpět za maminkami. Důkazem, že jehňátko pije,

byl a je, jeho třepotající se ocásek. Větší caparti, kteří už začali „přežuvat“ (začalo jim řádně fungovat zažívání a nebyli tak odkázání jen na mléko) se nechali v ovčíně.

Zpravidla po šesti týdnech nastalo pro novou ovčí populaci utrpení. Hospodáři, kteří chovali ovce na mléko, je začali odstavovat a mléko si nechávali pro sebe na výrobu sýrů, ovčího másla, brynzy a dalších pochutin. Mlsná jehňátka, která nechtěla přestat sát, byla obelstěna tím, že se jejich maminkám na veménko přivázala ježčí kůže a malý mlsounek si tak po opětovném popíchání nosíku odvykl pít a všechno mléko zůstalo člověku.

Pro člověka představoval zdroj obživy a tepla i typický ovčí doplněk, jejich hřejivá vlna. Vyráběly se z ní papuče, kazajky, byla výbornou vystýlkou do mohutných dek. Svého huňatého bohatství se ovečky, zpravidla nedobrovolně, zbavovaly dvakrát do roka. Nepsaným pravidlem bylo, že se nesměly stříhat před 3. květnem a po 14. září.

Ovčí maso je i základem proslulého valašského guláše, který byl povinnou součástí všech slavností a hostin na horách. Vydělané kůže tvořily základy kožichů hospodářů.

Výše uvedené tak dokazuje, že se ovečka svému majiteli stonásobně odměnila za poskytnutou péči, pastvu a zimní ustájení.

Po tuhé zimě přicházelo jaro, které již v dobách krutých mrazů předzvěstovala nová ovčí populace. Na svatého Josefa

by měla ovečka vyběhnout na kopeček a poděkovat svému hospodáři za zimovisko. Stáda oveček se tak dávala do pohybu a šla se svou mateřskou školkou na pažit.

Česká republika zaznamenala od roku 1990 do roku 2000 krizi v chovu těchto zvířat. Ovečky se však v posledních letech opět pomalu, nejen do beskydských hor vrací. V současnosti je v celé republice přes 30 plemen, nejrozšířenějšími jsou mastní Suffolkové, kteří patří i k nejméně náročným a valašky, které jsou rovněž nenáročné a velice odolné. Obecně se zvětšuje počet menších chovů, které jsou podporovány dotacemi. Zvyšuje se i zájem veřejnosti o velice zdravé jehněčí maso a mléko.

Jedno beskydské přísloví praví: Každému zvířeti dal Pán Bůh něco na obranu. Ovečce dal trpělivost. Doufejme tedy, že se tato nádherná a milá zvířata opět stanou součástí našich krásných hor.

Zdroje: Text: Jarmila Glazarová: Chudá přadlena; kolektiv autorů: Beskydy: dny všední i sváteční; www.web2.mendeu.cz

Foto: B. Běčáková a V. Běčák

-BBč-

VÝSTAVIŠTĚ FLORA OLOMOUC

V dubnu je naplánován výlet uživatel Domova pro seniory na „Floru Olomouc“. Pojďme se seznámit s historií zahrady a na co se při návštěvě výstaviště můžeme těšit. Pro ty, kteří na výlet nepojedou, připravíme povídání a hezké fotografie v dalším vydání časopisu Domov.

První botanická zahrada v olomouckých parcích byla založena na přelomu 20. století, a to na území Smetanových sadů. (Časový primát ve městě ale drží botanická zahrada, která byla situována u dominikánského kláštera na Sokolské třídě dříve Bělidla). Založil ji Martin Ehrmann, profesor přírodních věd na zdejší univerzitě v letech 1837 –1866. Ehrmann byl velmi činný jako spisovatel a jako chemik věnoval mnoho článků a spisů potřebám drogistickým. Po zrušení univerzity byla zrušena rovněž jeho zahrada.

Botanická zahrada v dnešních Smetanových sadech vznikla roku 1898 na podnět profesora zdejší obchodní akademie Leopolda Franka a měla v první řadě sloužit školským, a pak i vědeckým účelům. Městské zastupitelstvo dalo zahradě k používání pozemek měšťanského fondu Maxe Josefa – za Smetanovými sady u železniční trati, jehož zahrada (dnešní Botanická zahrada Univerzity Palackého) dosud užívá. Roku 1901 byl již provoz v chodu. V roce 1906 byl zřízen skleník a posléze i meteorologická stanice.

Současný areál botanické zahrady Výstaviště Flora Olomouc s rozáriem, alpinem, zahradami národů, krátkodobými expozicemi jarních a letních cibulnatých a hlíznatých rostlin a Zahradou smyslů (od 2011) pro nevidomé se rozkládá na ploše tzv. Korunní pevnůstky v Bezručových sadech. Tato část původního hradebního pásu města byla k parkovému

areálu olomouckého výstaviště připojena v šedesátých letech 20. století.

Původní krátkodobé expozice

Levý břeh Mlýnského potoka, oddělující botanickou zahradu od zbytku Bezručových sadů, se v jarním období každoročně pravidelně proměňuje v přírodní expozici významných domácích druhů hájové květeny. Podél břehů potoka se návštěvníkům skýtá pohled na záplavy květů sněženek podsněžních, bledulí jarních, ladoněk karpatských, dymnivek a sasanek hajních. Zastoupeny jsou zde i další vzácné druhy, např. lilie zlatohlavá, česnek medvědí, nebo kokořík mnohokvětý.

Alpinum

je expozice na terase pevnostního valu, založena v roce 1979 tradičním způsobem. Dominujícím prvkem jsou zakrslé jehličnany, z nichž k nejzajímavějším patří borovice Pinus strobus ‚Pumila´, P. parviflora ‚Adcocks Dwarf´ a kalifornská borovice s pryskyřičnými výpotky na jehlicích. Tento druh, jehož domovem jsou severoamerické Skalisté hory, reprezentuje nejstarší stromy světa, neboť se dožívají věku až 4 tisíce let. Další zajímavostí je např. z Dálného východu pocházející jehličnan Microbiota decussata, objevený až v roce 1921 a do světové zahradní architektury rozšířen prostřednictvím českých odborníků. Severoamerické tsugy jsou zastoupeny zakrslými formami. Alpinum se probouzí v časném jaru květy šafránů, kosatečků, ladoněk, řepčíků, konikleců, lomikamenů a botanických tulipánů a narcisů. Ty jsou později vystřídány plaménky, rožci, rozrazily, lnicemi prvosenkami a hořci, jejichž různé druhy vykvétají postupně až do pozdního podzimu.

Rozárium

Rozárium, součást botanické zahrady Výstaviště Flora Olomouc, vzniklo v letech 1970 – 1972 z iniciativy Rosa Klubu Českého zahrádkářského svazu. Na ploše 3,5 ha, která předtím sloužila jako městská deponie odpadků, byla vytvořena netradiční růžová zahrada v prostředí přísně geometrických betonových polí. V expozici s 10 000 keři růží je soustředěno více než 400 domácích i světových odrůd. Návštěvník zde objeví nejen sortiment růží velkokvětých, ale i barvami zářící růže sadové, pnoucí, pokryvné a původní botanické druhy. V rozáriu lze obdivovat i málo známý ibišek vodní s červenými, růžovými a bílými květy o průměru až 20 cm a z exotických stromů korkovníky amurské a liliovník s listy připomínajícími svým tvarem tulipány.

Zahrada smyslů

K zahradám národů a dalším zajímavým venkovním expozicím botanické zahrady výstaviště Flora v Bezručových sadech přibyla v září 2011 „Zahrada smyslů“ určená pro nevidomé a slabozraké návštěvníky. Zahradě, jejímž cílem je poskytnout zajímavé smyslové – hmatové, čichové či sluchové zážitky zrakově postiženým návštěvníkům botanické zahrady, dominuje záhon zhruba osmi desítek druhů bylin s bezbariérovým přístupem a značením v Braillově písmu. Zelený a voňavý projekt architekta Ivara Otruby je zatím pouze třetím svého druhu v ČR. Zrakově postiženým přiblíží botanickou zahradu výstaviště Flora i vzorkovník kmenů u dětského hřiště zahrady, dřevěné sochy u Mlýnského potoka, obří dřevěné šachy, dřevěný xylofon, gruzínská dřevěná plastika, reliéfy a mozaiky handicapovaných dětí z DC Topolany nebo oblázkové stezky.

http://www.flora-ol.cz/parky-a-skleniky/botanicka-zahrada/

KORÁLKY VE SLUŽBÁCH VÍRY

Lidé nemusí být věřící, a přesto se mohou zajímat o růženec: odkud se vzal a co přesně znamená?

Růženec, latinsky rosarium čili poeticky zahrada růží, je meditativní opakovací modlitba spjatá s římskokatolickou církví a je pokládaná za výraz mariánské úcty. Stejně se nazývá i šňůrka či řetízek s navlečenými korálky a křížkem. Smyslem je pomoci modlícímu, aby se snadno orientoval hmatem a nemusel se soustředit na počítání jednotlivých modliteb místo na jejich obsah. Ještě předtím, než se objevil růženec, používaly se na počítání modliteb kamínky překládané z hromádky na hromádku. Ke stejnému účelu sloužily například uzly či semena. Nejstarší mariánské růžence pocházejí z druhé poloviny dvanáctého století z německy mluvících zemí. Opakovaná mariánská modlitba vznikla místo sto padesáti žalmů, protože si je lidé obtížně pamatovali. Modlitba růžence Zdrávas Maria se v dnešní podobě šířila od patnáctého století a v roce 1569 zavedl papež Pius V. svátek panny Marie Růžencové. Od roku 1913 se slaví vždy 7. října, říjen se proto nazývá Měsíc růžence. Anglikánská církev má svou vlastní variantu modlitby růžence, která Pannu Marii nezmiňuje. Má zrnka rozdělená do skupin, jimž se říká weeks, tedy týdny. Modlitební pomůcky má i islám, jmenují se tasbih nebo misbaha a jsou složeny z devadesáti devíti zrnek. Počet není náhodný, muslimové rozjímají nad jmény Alláha, jichž je právě devadesát devět. Růženci se podobá i buddhistická mála se sto osmi zrnky. Skleněné růžence z Čech získaly světové uznání. Není divu, protože v oblasti bižuterie, která zahrnuje

i výrobu růženců, patříme ke špičce. S tím souvisí mistrovství českých sklářů, kdy např. v 18. století se na šumavském Kašperskohorsku ve sklárnách vyráběly pateříky neboli barevné korálky do růženců. A když se řekne bižuterie, snad každý si vybaví Jablonec. Naštěstí dávná tradice pokračuje, a co se týče růženců, je jablonecká společnost dnes jedním z největších výrobců a vývozců na světě. Základem produkce jsou skleněné perly, které si sami výrobci vyrábějí, ale na trh dodávají také růžence z perel dřevěných. Kromě skla a dřeva jsou to materiály jako plast, kosti, drcené květiny, ale i polodrahokamy, např. achát, jantar či jaspis. Zhotovují se také z korálu, křišťálu, ze zlata a pozlaceného stříbra. V devatenáctém století posloužila i tvrdá semena mahagonu nebo klokočí. Nabídka růženců je prostě pestrá, od jednoduchých růženců až po luxusní řetízkové a všechny se kompletují ručně.

-KK-

DOPRAVNÍ PODNIK OSTRAVA

Ostravský dopravní podnik zaznamenal v loňském roce zvýšený počet podnětů cestující veřejnosti na téma podmínek přepravy dětských kočárků. Stávalo se, že řidiči autobusu, kteří důsledně dodržovali provozní předpisy, odmítali přepravovat najednou dva kočárky. Dopravní podnik proto připravil několik změn „okamžitých opatření“, které spočívají jednak v úpravě Smluvních přepravních podmínek s cílem umožnit ve větší míře využívání přepravy až dvou kočárků, jízdních kol nebo jejich kombinace s přepravou vozíku pro invalidy, a dále pak v rozšíření nabídky tzv. zaručených nízkopodlažních spojů, které jsou v jízdních řádech označeny poznámkou, o spoje s nízkopodlažními vozidly, které dosud poznámkou opatřeny nebyly.

Nová úprava Smluvních přepravních podmínek vešla v platnost 18. listopadu 2014.

Povolené varianty budou pak tyto: 1) dva dětské kočárky, 2) jeden vozík pro invalidy a jeden kočárek, 3) jeden kočárek a jedno jízdní kolo, 4) invalidní vozík a jedno jízdní kolo a 5) dvě jízdní kola. Výjimku tvoří několik vozidel ve vozovém parku, které umožňují přepravu více než dvou kočárků. Z uvedeného vyplývá, že ve vyhrazeném prostoru vozidla MHD, vybaveném jedním zádržným a opěrným systémem, je z bezpečnostních důvodů možné přepravovat pouze jeden vozík pro invalidy. Pravomoc řidiče odmítnout přepravu výše uvedených kategorií bude platit nově pouze pro případy, kdy tuto přepravu neumožňuje obsazenost vozidla (ovšem i očekávaná během jízdy spoje).

převzato z www.dpo.cz

Sex symboly minulého století a jak vypadají slavné herečky dnes?

Šíleli z nich muži po celém světě a miliony žen toužily vypadat jako ony! Staly se nepřehlédnutelnými sex symboly století. Jak ale vypadají dnes? Zůstal jim sex-appeal i v babičkovském věku? Staly se z nich legendy! Svět uchvátily nejen svým hereckým uměním, ale i krásou. Čas ale měří všem stejně. Nebo existují výjimky?

Z párátka sexbombou

V její rodné vesničce u italské Neapole jí říkali párátko. V roce 1951 se ale zrodila Sophia Loren, která o devět let později získala Oscara za nejlepší ženský herecký výkon v hlavní roli ve filmu „Horalka“. Dnes je jí osmasedmdesát let a z jejího sex-appealu toho moc neubylo!

Rozervaná kráska

Jako malá sice nosila brýle a rovnátka, ale to bylo v roce 1956, kdy zazářila ve snímku „A Bůh stvořil ženu“, zapomenuto. Svět měl další sex symbol jménem Brigitte Bardot neboli BB! Bohužel Brigitte slávu příliš dobře nenesla a několikrát se pokusila o sebevraždu. S filmem skončila ve svých devětatřiceti letech a vrhla se na boj za práva zvířat.

Dech beroucí dekolt

Začínala jako servírka, vyhrála několik soutěží krásy, a pak se vrhla na modeling. Nakonec Raquel Welch excelovala hlavně ve westernech a dobrodružných filmech. Ve filmu Zvíře zazářila vedle Jean Paula Belmonda a za roli paní Bonacieux ve „Třech mušketýrech" získala Zlatý glóbus. Raquel je již dvaasedmdesát let!

Zázrak z Británie

Vanessa Redgrave nikdy nebyla typickou sexbombou, ale spíš typem jemné a oduševnělé krásky. S filmem to zkusila v roce 1958, ze snímků, v nichž hrála, jmenujme například film „Julie“, „Bostoňanky“, „Dům duchů“ či „Hra o čas“. Vanessa není jen herečka, ale také politická aktivistka s často velmi radikálními postoji. V osobním životě se musela vyrovnat s obrovskou tragédií, když jí v roce 2009 zemřela po pádu na lyžích jedna z jejích dvou dcer – herečka Natasha Richardson.

Zrození Bond girl

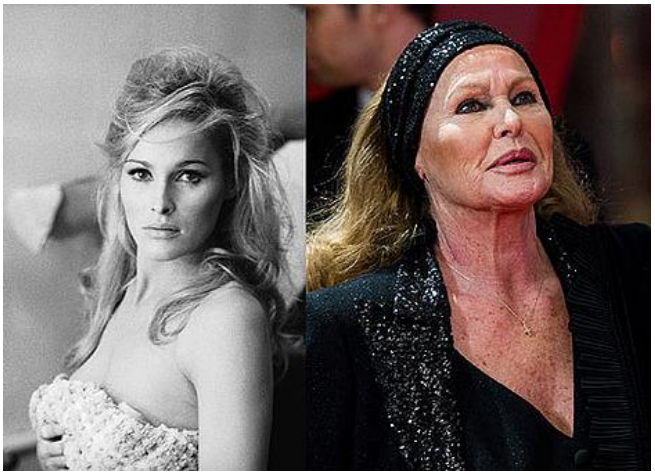

Pamatujete si krásku v bílých plavkách, která zazářila vedle Seana Conneryho v úplně první bondovce „Doktor No“? Tak to je Švýcarka Ursula Andress, které je dnes sedmasedmdesát let. Ano, s ní se zrodil fenomén jménem Bond girl. Ursula ale hrála i v mnoha jiných filmech, hlavní ženskou roli ztvárnila například v „Mužích z Hongkongu", kde se seznámila s Jeanem Paulem Belmondem, s nímž pak dlouhou dobu žila. Dnes je jí sedmasedmdesát let a její tvář je poněkud sporná. Zdá se, že to trochu přehání s plastickými operacemi a botoxem.

Italská kráska z Tuniska

To, co ve Francii znamenala zkratka BB, v Itálii představovala písmena CC. Claudia Cardinal má italský původ, ale narodila se a vyrůstala v Tunisku. V roce 1957 tam vyhrála soutěž krásy a za odměnu jela do Benátek na filmový festival, kde se rozhodla stát herečkou. Přijala roli ve filmu „Zmýlená neplatí“ a o deset let později excelovala v nejslavnějším spaghetti westernu „Tenkrát na Západě“.

Kočka z Bonnie a Clyde

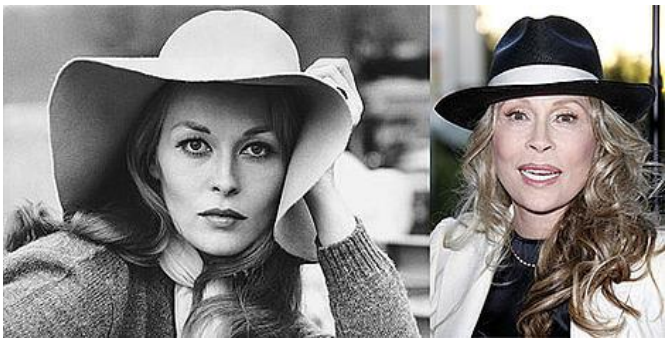

Přestože se Faye Dunaway objevila v mnoha slavných snímcích, ale zásadním se v její kariéře stal film „Bonnie a Clyde“ z roku 1967. Zahrála si tam úchvatnou lupičku a vražedkyni Bonnie, za niž si vysloužila nominaci na Oscara. Dnes je jí dvaasedmdesát let a stále je dost mužů, kteří by se od ní nechali s radostí oloupit.

Přírodní úkaz

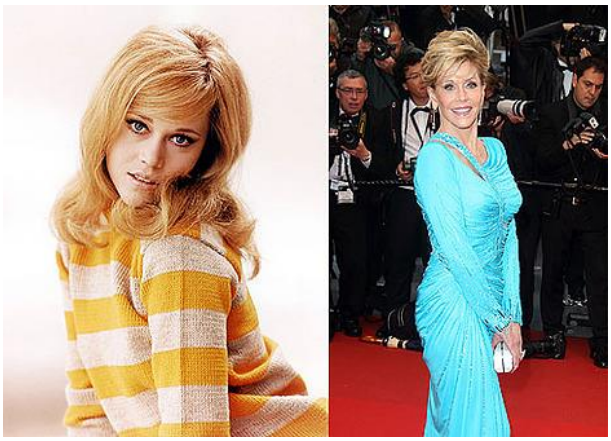

Co říci o herečce Jane Fonda? V mládí uchvacovala něžnou tváří a dokonalým tělem, zářila ve filmech, jako je například snímek „Koně se také střílejí“, „Návrat domů“ či „Na zlatém jezeře“, jedním z jejích posledních filmů byl snímek „Vlastní pravidla“, kde její dceru ztvárnila Lindsay Lohan. Léta bojovala s bulimií, ovšem podařilo se jí nad nemocí zvítězit. A to, jak vypadá dnes ve svých pětasedmdesáti letech, by jí mohla závidět kdejaká „čtyřicítka“!

Tak co říkáte? Že těmhle dámám věk krásu neubral?

Převzato z www.prozeny.cz

SLUŽBY V DOMOVĚ

Bistro paní Věra Kuncová

Otevírací doba:

PO – PÁ	7.30 – 12.00 hod.	13.00 – 16.30 hod.
SO	13.00 – 16.00 hod.	
NE	ZAVŘENO.	

Pedikúra paní Barbora Lachová

Provozní doba:

PONDĚLÍ	OBJEDNÁVKY		
ÚTERÝ	8.00 – 12.00 hod.	Na úsecích	13.00 – 15.00 hod.
STŘEDA	OBJEDNÁVKY		
ČTVRTEK	OBJEDNÁVKY		
PÁTEK	8.00 – 12.00 hod.	Na úsecích	13.00 – 15.00 hod.

Kadeřnice, holička paní Eva Kremerová

Provozní doba:

ÚTERÝ	8.00 – 9.00 hod.		
	9.00 – 12.00 hod.	Na úsecích	13.00 – 15.00 hod.
PÁTEK	8.00 – 9.00 hod.		
	9.00 – 12.00 hod.	Na úsecích	13.00 – 15.00 hod.

V NEJBLIŽŠÍ DOBĚ NÁS ČEKÁ:

14. 3. 2015 od 9 hodin Sobotní klub s pěveckým vystoupením turistického oddílu "Buntaranta"

17. 3. 2015 v 9 hodin Outdoor - cestopisné filmy s výkladem

27. 3. 2015 Návštěva kostela v Ostravě – Zábřehu

27. 3. - 2. 4. 2015 Pečení perníčků na jednotlivých úsecích

1. 4. 2015 v 16 hodin Vystoupení souboru „Holúbek“

3. 4. 2015 Velikonoční nadílka na jednotlivých úsecích

16. 4. 2015 od 14 hodin Jarní bál

23. 4. 2015 Výlet Domova pro seniory – „Flora Olomouc“

28. 4. 2015 od 9 do 17 hodin
Den otevřených dveří Domova Čujkovova

Číslo 1/2015 **Neprošlo jazykovou úpravou.**
Určeno pro vnitřní potřebu Domova Čujkovova.

Časopis připravili: Barbora Běčáková (BBč), Barbora Bedřichová(BBe), Sylvie Boruňová(SB), Petra Jordatijová(PJ), Dagmar Dorotíková (DD), Andrea Dvořáčková(AD), Renata Grobelná(RG), Kristina Košťálová(KK), Milena Kupková(MK), Magda Mertová(MM), Zuzana Priesolová(ZP)